

Jednota ve víře

Texty na tento týden

Sk 4,8–12; Sk 1,11; Mt 25,1–13; Žd 9,11.12; Ex 20,8–11; 1K 15,51–54

Základní verš

„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ (Sk 4,12)

V roce 1888 adventisté sedmého dne zapáleně diskutovali o výkladu některých biblických textů. Kazatelé a vedoucí církve debatovali o identitě deseti rohů z proroctví u **Daniela 7** a o zákoně v **Galatském 3,24**. Tehdy si jen málokdo uvědomoval, že vzájemné nepřátelské postoje kazí jejich společenství a přátelství, a tak ničí jednotu a poslání církve.

Ellen G. Whiteová tento stav velmi silně odsuzovala a všechny zúčastněné povzbuzovala, aby velmi pečlivě zkoumali svůj vztah k Ježíši a to, jak by se jejich láska k Ježíši měla projevit v jejich chování – a to především tehdy, když s někým nesouhlasí. Řekla také, že bychom neměli očekávat, že všichni budou mít naprosto stejný pohled na výklad každého biblického textu.

Zdůraznila však i to, že bychom měli usilovat o jednotu ve všech základních adventních věroučných bodech (CW 28–32). Tento týden se budeme věnovat některým důležitým biblickým pravdám, které z nás dělají adventisty a které formují naši jednotu ve víře.

Budování společenství

- ▶ *Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?*
- ▶ *Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.*

Spasení v Ježíši

⁹V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. ¹⁰V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. (1J 4,9.10)

Osobní studium

Jako adventisté sedmého dne máme s ostatními křesťanskými církvemi velmi mnoho společného, naše věroučné body však tvoří jedinečný systém pohledu na biblické pravdy, o kterých jiní křesťané nemluví. Tyto pravdy nám pomáhají vymezit se jako pozůstatek Božího lidu na konci času.

Přečti si texty Sk 4,8–12 a 10,43. Jak Petr vnímá důležitost Ježíše Krista pro pochopení plánu spasení? Proč je podle něj Kristus pro naše spasení tak důležitý?

Apoštol Pavel napsal do Korintu, že „v Kristu Bůh usmířil svět se sebou“ (2K 5,19). Kristova smrt přináší smíření, staví most přes propast, která vznikla jako následek hříchu a smrti. Křesťané celá staletí uvažovali o významu Ježíšovy smrti, o jeho vzkříšení a o smíření, které přišel uskutečnit. Tento proces smíření je v řečtině vyjádřen slovem, které znamená „výměnu“ nebo „změnu“. V tomto případě se nepřátelství, nesoulad a odcizení „mění“ v přátelství, harmonii a blízkost. Božím záměrem je, aby se těmito charakteristikami vyznačoval nejen náš vztah k němu, ale i naše vzájemné vztahy v církvi.

Přečti si následující texty. Uvažuj, co jednotlivé verše říkají o významu Ježíšovy smrti a jeho vzkříšení.

Ř 3,24.25

1J 2,2

1J 4,9.10

1Pt 2,21–24

Spolu s ostatními křesťanskými společenstvími věříme v Kristovu smrt a vzkříšení. Za svůj jedinečný přínos v rámci velké křesťanské rodiny můžeme považovat to, že je hlásáme v kontextu „věčného evangelia“ (Zj 14,6) jako součást poselství tří andělů ze Zjevení 14,6–12. Jako adventisté sedmého dne klademe důraz na tato poselství takovým způsobem, jak to nedělají žádní jiní křesťané.

Aplikace

Co pro tebe osobně znamená Ježíšova smrt a jeho vzkříšení? Jak a v čem se v tvém životě prakticky projevuje naděje, kterou ti přináší spasení v Ježíši?

Druhý příchod Ježíše Krista

²⁶**Když vám řeknou: „Hle, je na poušti,“ nevycházejte! „Hle, v tajných úkrytech,“ nevěřte tomu!**

²⁷**Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka. (Mt24,26.27)**

Osobní studium

Apostolové a první křesťané pokládali Kristův návrat za „blažené splnění naděje“ (Tt 2,13). Očekávali, že prostřednictvím Kristova druhého příchodu se naplní všechna proctví a zaslíbení Písma. Jako adventisté sedmého dne se tohoto přesvědčení pevně držíme i dnes. Jednoznačně to potvrzuje i naše jméno – „adventisté“. Všichni, kteří milují Krista, radostně očekávají den, kdy se s ním budou moci setkat tváří v tvář. Do doby, než se to stane, nás zaslíbení o druhém příchodu Krista sjednocuje jako Boží lid.

Přečti si následující texty. Co říkají o způsobu Kristova příchodu? Které charakteristiky druhého příchodu pokládáš za nejdůležitější? Proč?

Sk 1,11

Mt 24,26.27

Zj 1,7

1Te 4,13–18

Zj 19,11–16

Bible nás opakovaně ujišťuje, že Ježíš přijde, aby se ujal svého vykoupeného lidu. O datu této události bychom neměli spekulovat, protože Ježíš řekl: „O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.“ (Mt 24,36) Nejenže nevíme, kdy se Kristus vrátí, ale podle Bible to ani vědět nebudeme.

Na konci své služby Ježíš vyprávěl podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1–13). Ilustroval tím zkušenost církve, která očekává jeho druhý příchod. Dvě skupiny družiček představují dva typy věřících, kteří vyznávají, že očekávají Krista. Na první pohled se zdá, že jsou obě skupiny stejné. Ale když Ježíš nepřichází a čekání se prodlužuje, nakonec se ukáže mezi oběma skupinami rozdíl. Jedna skupina si i přes Kristovo „zpoždění“ udržuje živou naději a na setkání se připravuje. Tímto podobenstvím chtěl Ježíš své následovníky naučit, že křesťanská zkušenost není založena na vzrušujících pocitech a nadšení, ale na vytrvalé důvěře v Boží milost a trpělivé víře – a to i tehdy, když nemáme žádný hmatatelný důkaz o naplňování Božích zaslíbení. Ježíš nás i dnes zve, abychom „bděli“ a byli kdykoliv připraveni na jeho příchod.

Aplikace

Co pro tebe znamená očekávat druhý příchod Ježíše Krista? Jak se to projevuje ve tvém každodenním životě? Co můžeš udělat pro to, aby ses se během let čekání na Ježíšův příchod nedopustil stejné chyby, před jakou Ježíš varoval v podobenství o deseti družičkách?

Ježíšova služba v nebeské svatyni

11 Ale když přišel Kristus, velekněz, který nám přináší skutečné dobro, neprošel stánkem zhotoveným rukama, to jest patřícím k tomuto světu, nýbrž stánkem větším a dokonalejším. 12 A nevěšel do svatyně s krví kozlů a telat, ale jednou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupění. (Žd 9,11.12)

Osobní studium

Ve Starém zákoně se dozvídáme, že Hospodin dal Mojžíšovi pokyn, aby mu Izraelci postavili svatyni, v níž bude Bůh mezi nimi „bydlet“ (Ex 25,8). Prostřednictvím služeb konaných ve svatyni se Izraelci učili o plánu spasení. Později, během vlády krále Šalomouna, byl přenosný svatostánek nahrazen velkolepým chrámem (1Kr 5–8). Při budování svatyně a později chrámu sloužila za vzor nebeská svatyně, stánek, „který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk“ (Žd 8,2; Ex 25,9.40).

Celá Bible vychází z předpokladu, že v nebi existuje nebeská svatyně, ve které přebývá Bůh. Služba v pozemské svatyni byla jakýmsi zjednodušeným vyjádřením a předzvěstí plánu spasení a Ježíšovy služby v nebeské svatyni.

Přečti si texty Žd 8,6; 9,11.12.23–28 a 1J 1,9–2,2. Co tyto verše říkají o Ježíšově službě ve svatyni?

Nebeská svatyně je od Kristova nanebevstoupení místem jeho kněžské služby pro naše spasení (Žd 7,25.26). Písmo nás proto povzbuzuje: „Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“ (Žd 4,16)

V pozemské svatyni probíhala kněžská služba ve dvou fázích. První byla každodenní služba ve svatyni. Druhá se odehrávala jednou za rok ve svatyni svatých. Podobně popisuje Písmo i Ježíšovu službu v nebeské svatyni. Jeho službu v nebeské svatyni charakterizují přímlyvy, odpuštění, smíření a obnova. Kající hříšník má prostřednictvím přímlyvce (ČEP) nebo zastávce (ČSP) – Ježíše Krista – přístup přímo k Otci (1J 2,1). Od roku 1844 Ježíš vykonává v nebeské „svatyni svatých“ druhou fázi své služby. Tato služba se zaměřuje na přicházející soud a očišťování, které se na zemi odehrávalo jednou ročně v Den smíření (Lv 16). I služba očištění svatyně je založena na Ježíšově prolité krvi. Smíření, které se v tento den uskutečnilo, bylo předzvěstí, že díky Kristovým zásluhám bude odstraněna přítomnost hříchu a celý vesmír bude uveden do souladu s Boží vládou. Učení o dvou fázích služby ve svatyni je unikátním příspěvkem adventistů k pochopení celého plánu spasení.

Aplikace

Ovlivňuje nějak každodenní život věřícího člověka skutečnost, že Ježíš v současnosti koná službu v nebeské svatyni svatých? Jak? Proč si to myslíš?

Sobota

¹²Dal jsem jim také své dny odpočinku, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, že já, Hospodin, je posvěcuji. ... ¹⁹Já jsem Hospodin, váš Bůh. Řiďte se mými nařízeními, dodržujte mé řády a zachovávejte je. ²⁰Svěťte mé dny odpočinku a budou znamením mezi mnou a vámi, abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh. (Ez 20,12.19.20)

Osobní studium

Dalším důležitým biblickým učením, které vyzdvihují adventisté sedmého dne, je učení o sobotě jako sedmém dni. Jde o klíčovou doktrínu, která nás sjednocuje a zároveň přispívá k vytváření a prožívání našeho vzájemného společenství. V křesťanství tuto doktrínu vyznává (až na pár výjimek) téměř výhradně právě naše denominace.

Sobota je Božím darem, které lidstvo dostalo již během samotného stvořitelského týdne (Gn 2,1–3). Během stvoření vidíme tři Boží činy, jimiž byla ustanovena sobota: (1) Bůh v sobotu odpočinul, (2) požel tento den a (3) posvětil ho. Tyto tři činy představily sobotu jako mimořádný dar a umožnily lidstvu zažít nebeskou realitu již zde na zemi. Sobota je zároveň potvrzením Božího šestidenního stvoření. Známý rabín, teolog a filozof Abraham Joshua Heschel nazval sobotu „chrámem v čase“. Sobota je svatým dnem, ve kterém se Bůh jedinečným způsobem setkává se svým lidem.

Přečti si následující texty. Co tyto verše říkají o významu soboty pro lidi?

Ex 20,8–11

Dt 5,12–15

Ez 20,12.19.20

V touze následovat Ježíšův příklad (L 4,16) světíme i my sobotu jako sedmý den. Ježíš vnímal a zachovával sobotu jako den odpočinku a bohoslužby. Mnohé ze zaznamenaných zázraků a znamení vykonal Ježíš právě v sobotu. Tímto způsobem vyzdvihl mimo jiné rozměr uzdravení (tělesného i duchovního), které vychází ze svěcení soboty (L 13,10–17). Apoštolové a první křesťané chápali, že Ježíš sobotu nezrušil. I oni sami ji zachovávali a v tento den navštěvovali bohoslužebné shromáždění (Sk 13,14.42.44; 16,13; 17,2; 18,4).

Dalším nádherným aspektem soboty je skutečnost, že je znamením našeho vysvobození z hříchu. Sobota je také památkou Boží záchrany Izraelců z egyptského zajetí a jejich uvedení do odpočinku, který jim Bůh zaslíbil v Kanaánu (Dt 5,12–15). Přestože Izraelci selhali a nevešli zcela do tohoto odpočinku – protože se opakovaně dopouštěli neposlušnosti a modloslužby – Bůh zaslíbuj, že „zůstává sobotní odpočínutí Božím lidu“ (Žd 4,9; ČSP). Každý, kdo touží, může do tohoto odpočinku vstoupit – vírou ve spasení, které přináší Ježíš. Zachovávaní soboty je symbolem duchovního odpočinku v Kristu a skutečnosti, že v otázce spasení jsme zcela závislí na Kristu. Naše vlastní skutky nás nikdy nemohou zachránit od hříchu a nemohou nám dát věčný život (Mt 11,28–30).

Aplikace

Jakým konkrétním způsobem ti sobota pomáhá prožívat jednotu a společenství tak, jak si to Kristus přeje?

Smrt a vzkříšení

⁵¹Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, ⁵²naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živi proměněni. ⁵³Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. ⁵⁴A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: „Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!“ (1K 15,51–54)

Osobní studium

Při stvoření „vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ (Gn 2,7). Tento záznam o stvoření člověka zjevuje, že náš život pochází od Boha. Je součástí tohoto daru života i nesmrtelnost? Bible říká, že jen Bůh je nesmrtelný (1Tm 6,16). Lidé nedostávají při narození do vínku nesmrtelnost. Na rozdíl od Boha jsou lidské bytosti smrtelné. Písmo říká, že jsme „jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí“ (Jk 4,14). Smrt je pro nás spánkem, během kterého si nic neuvědomujeme (Kaz 9,5.6.10; Ž 146,4; Ž 115,17; J 11,11–15).

Ačkoliv se lidé rodí jako smrtelní a podléhají smrti, Bible mluví o Ježíši Kristu jako o zdroji nesmrtelnosti. Kristus dává zaslíbení nesmrtelnosti a věčného života všem, kteří věří v záchranu, již nabízí. „Darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Ř 6,23) Ježíš „zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu“ (2Tm 1,10), „Nebot Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16) Právě proto máme naději, že našim věčným osudem nemusí být smrt, ale život.

Přečti si znovu text 1K 15,51–54 a také 1Te 4,13–18. Co tyto verše říkají o životě po smrti? Kdy a jak může člověk získat nesmrtelnost?

Apoštol Pavel velmi jasně ukazuje, že Bůh nedává člověku nesmrtelnost ve chvíli smrti, ale při vzkříšení, kdy zazní hlas polnice. Ačkoli věřící dostávají zaslíbení věčného života, jestliže přijímají Ježíše za svého Spasitele, nesmrtelnost dostanou až při svém vzkříšení. Nový zákon neříká nic o tom, že by duše člověka po jeho smrti okamžitě odcházela do nebe. Takové učení má svůj původ v pohanství a vychází ze starověké řecké filozofie. Nenachází se však ani ve Starém, ani v Novém zákoně.

Aplikace

Jak ti pochopení podstaty smrti pomáhá ještě více si uvědomovat jedinečnost zaslíbení o druhém příchodu Ježíše Krista? Jak nás toto zaslíbení sjednocuje jako společenství věřících?

Podněty k zamyšlení

Jako adventisté sedmého dne máme s ostatními společenstvími křesťanů mnoho společných věroučných bodů. Tím nejdůležitějším je samozřejmě víra ve spasení jediné prostřednictvím smiřující a zástupné smrti Ježíše Krista. Spolu s ostatními křesťany věříme, že spravedlnost nezískáváme vlastními skutky, ale prostřednictvím Kristovy spravedlnosti, která nám byla přičtena na základě víry jako nezasloužený dar milosti. „S Kristem bylo naloženo tak, jak jsme si zasloužili my. A to proto, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasloužil on. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil jemu.“ (DA 25; TV 12.13)

Naše věroučné body spolu s našimi činy a životním stylem, které z naší věrouky vyplývají, nás od ostatních křesťanů odlišují. Tak to však má být. Pokud by to bylo jinak, jaký důvod bychom měli jako adventisté ke své existenci? Naše láska k Ježíši a učení, které hlásáme, by měly být tím nejmocnějším poutem, které nás sjednocuje.

Otázky k rozhovoru

1. *Jak a proč by nás měla spojovat vděčnost za odpuštění a ospravedlnění, které jsme v Kristu přijali?*
2. *Miliony lidí s různým etnickým, náboženským, politickým a kulturním pozadím přicházejí do našeho společenství a přijímají stejné věroučné body. Co vám to říká o důležitosti věrouky – nejen v kontextu misie a poselství, ale i pro jednotu církve?*
3. *Zmínili jsme už, že naše jméno – adventisté sedmého dne – poukazuje na dva důležité body naší věrouky: na sobotu jako sedmý den, na druhý příchod Ježíše Krista. Jedna část poukazuje na stvoření a druhá na vykopení. Jak spolu tyto dva body učení souvisejí? Jak vystihují podstatu toho, čím jako lidé jsme?*

Shrnutí

Jako adventisty sedmého dne nás spojuje láska ke Kristu a naše věrouka. Některé věroučné body máme společné s ostatními křesťany, jiné ne. Naše učení formuje naši identitu jako samostatné církve a zároveň je základem naší jednoty v Kristu.

Praktický závěr

- ▶ *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- ▶ *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- ▶ *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- ▶ *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přítele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy: